

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **A. J.**, narozeného, bytem, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2014, č. j. KUJI 36752/2014, sp. zn. OOSČ 880/2013 OOSC/288/AS/2,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce má povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 2.176 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadal rozhodnutí vydané žalovaným, Krajským úřadem kraje Vysočina pod č. j. KUJI36752/2014, sp. zn. OOSČ 880/2013 OOSC/288/AS/2 ze dne 2. 6. 2014, kdy tento zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, Magistrátu města Jihlavy vydané pod č. j. MMJ/OD/14261/2013-11, JID: 123740/2013/MMJ ze dne 30. 9. 2013, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce žalobu napadal v celém rozsahu týkající se viny žalobce jako obviněného z přestupku, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobní body

Nedostatečné zjištění skutkového stavu

Správní orgán užil jako privilegovaný důkaz záznam z měřicího zařízení, který měl údajně prokazovat vinu žalobce a usvědčovat jej z toho, že překročil povolenou rychlost o 40 km/hod. Správní orgán I. stupně se však nijak nezabýval zákonností pořízení tohoto „privilegovaného“ důkazu, jeho bezvadností a případnou zvrátitelností jinými důkazními prostředky.

Správnímu orgánu I. stupně, jako rozhodovacímu orgánu v oblasti přestupků v dopravě, kdy je v jeho pravomoci ukládat mimo jiné sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, by měly být z jeho vlastní rozhodovací činnosti známy alespoň ty nejzákladnější požadavky návodu k obsluze měřicího zařízení, kterým jsou pořizovány záznamy o změřené rychlosti. Ze snímku měřicího zařízení je na první pohled patrné, že vozidlo policistů, na kterém bylo namontováno měřicí zařízení, nestálo rovnoběžně s okrajem vozovky, tedy bylo umístěno v rozporu s návodem k obsluze. Tato skutečnost prokazuje, že obsluha nedodržela požadavky návodu k obsluze na výběr měřicího stanoviště. Vzhledem k tomu nemohla obsluha správně nastavit měřicí zařízení, neboť jeden z požadavků korektního nastavení přístroje je rovnoběžnost vozidla s okrajem vozovky. Otázka správného nastavení je velmi důležitá zejména proto, že řídicí jednotka není vybavena k autonomní detekci špatného nastavení. Měření proběhne a vyhodnocená rychlost bude považována za správnou, přestože zcela jistě nebude shodná s rychlostí měřeného objektu. Takovýmto chybným nastavením je např. nevhodné nastavení úhlu odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla. Následkem špatného nastavení měřicího úhlu bude jednoduše špatně spočtená rychlost, ačkoliv výstup měření nebude v ničem nasvědčovat možné zanesené chybě. Měření bude skrytě vadné.

Správní orgán měl tuto skutečnost reflektovat z vlastní úřední činnosti, a to i bez případného návrhu zmocněnce žalobce. Záznam z měřicího zařízení ztrácí povahu tzv. privilegovaného důkazu v okamžiku, kdy existuje ne zcela vyloučená možnost, že měřicí zařízení mohlo fungovat vadně. Správní orgán pochybil, když neprovedl žádné doplňující důkazy, kterými by byl skutečně prokázán skutkový stav – tedy by bylo prokázáno, že žalobce nepřekročil povolenou rychlost o 40 km/hod.

Například výslech policistů - obsluhy měřicího zařízení by jednoznačně prokázal, že obsluha postupovala v rozporu s návodem k obsluze, tedy záznam z měřicího zařízení nemůže být pro nezákonnost pořízení užit jako důkaz.

Dále správní orgán pochybil, když neprovedl jako důkaz návod k obsluze měřicího zařízení - v takovém případě je zcela irrelevantní provedení ověřovacího listu rychloměru, neboť ten explicitně stanovuje, že zařízení smí být užito pouze v souladu s návodem k obsluze.

Správní orgán se nedostatečně zabýval prokázáním skutkového stavu relevantními důkazy, přičemž taková je jeho povinnost dle ust. § 52 správního řádu. Správní orgán byl povinen provést důkazy svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, a to i bez návrhu zmocněnce. Skutečnost, že zmocněnec výše uvedené námitky neuplatnil již během správního řízení, je v dané věci zcela irelevantní, neboť řádným zjištěním skutkového stavu je správní orgán povinen se zabývat z úřední povinnosti.

Provedené měření je nepřezkoumatelné, neboť správní orgány nezjistily přesně místo, kde bylo měření prováděno, z fotografie je však patrné, že nebyly dodrženy požadavky návodu k obsluze. Správní orgány se měly samy věnovat přezkoumání správnosti provedení měření a jeho souladu s Návodem k obsluze, pokud tak neučinily, jednoznačně pochybily. Takové pochybení má přitom zcela jednoznačný důsledek v chybném posouzení důkazů, neboť pokud by se správní orgány správnosti měření věnovaly, zjistily by, že bylo měřeno v rozporu s Návodem k obsluze, neboť měřící vozidlo nebylo v rovnoběžné poloze s komunikací. Na podporu žalobního tvrzení, že měření bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze, k žalobě přikládá žalobce odborný posudek, kde je tato skutečnost blíže popsána odborným posuzovatelem, kterému žalobce předložil spisový materiál k vyjádření.

Nestanovení přesného místa spáchání přestupku

Správní orgán nezjistil, a ani do rozhodnutí neuvedl přesné místo spáchání přestupku. Rozhodnutí bez jasně specifikovaného místa spáchání přestupku je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost výroku. Nadto v případě, kdy správní orgán nespecifikuje místo spáchání přestupku, existuje ne zcela nepravděpodobná možnost, že obviněný bude z totožného přestupku obviněn vícekrát, kdy v dalším obvinění bude místo spáchání blíže specifikováno. V takovém případě by došlo ke zcela zásadnímu porušení práv žalobce na spravedlivý proces, a to porušení zásady *ne bis in idem*.

Nadto absence dokazování spočívajícího v konkretizaci přesného místa spáchání přestupku má za důsledek skutečnost, že není prokázáno, že žalobce spáchal přestupek v obci ve smyslu silničního zákona, tedy správní orgány zde nesprávně dovodily, že v místě, kde byl žalobce změřen, byla obecnou úpravou nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, kdy k tomuto došlo na základě nesprávné úvahy vycházející toliko z faktu, že žalobce byl měřen v katastru obce Hladov. Není ani zřejmé, v jakém úseku komunikace měla být rychlost měřena, tedy nelze přezkoumat, zda nebylo v úseku umístěno dopravní značení, které by nejvyšší dovolenou rychlost upravovalo. K takto nesprávně stanovenému místu přestupku se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 41As 28/2010-66, který dopadal na prakticky shodný případ, kdy Nejvyšší správní soud takové rozhodnutí zrušil.

Z citovaného je nepochybně patrné, že jde o zcela shodně nepřezkoumatelně uvedený výrok, kdy ve výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu v dopravě bylo místo uvedeno jako číslo silnice a obsahovalo též i označení ulice názvem a názvem obce a bližší upřesnění, avšak nedostatečné. Takto nepřesné označení místa bylo Nejvyšším správním soudem posouzeno jako nedostatečné pro nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že „V první řadě je třeba správním orgánům vytknout, že řádným způsobem

nebylo označeno resp. specifikováno místo, kde došlo k naměření nedovolené rychlosti vozidla ...“.

Žalobce tedy navrhoval, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2014, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 9. 2013 zruší pro vady řízení a žalovanému věc vrátí k dalšímu řízení.

Požadoval dále, aby soud zavázal žalovaného žalobci zaplatit náklady řízení.

Vyjádření k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, a to k námitce týkající se nedostatečné konkretizace místa spáchání přestupku, že místo spáchání předmětného přestupku žalobcem zcela konkrétně vyplývá ze snímku č. 14005 pořízeného silničním radarovým rychloměrem AD9C. Žalovaný V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1As 180/2012-43, v němž je uveden i odkaz na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2As 34/2006-73, z něhož vyplývá závěr aplikovatelný i na danou přestupkovou věc, že *„rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jak konkrétní jednání je subjekt postižen - to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...), jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“.*

Skutek žalobce je ve výroku odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně specifikován zcela konkrétně, jednoznačně a nezaměnitelně. Vymezení skutku, i co se týká místa spáchání, je dostatečně konkrétní na to, aby skutek nemohl být zaměněn se skutkem jiným. Žalovaný se neztotožňuje s odkazem na aplikaci rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 4As 28/2010-58, protože v řešené věci bylo spornou otázkou, zda nedošlo k měření rychlosti již v prostoru mimo obec a nejasnou pro NSS zůstává otázka umístění dopravní značky signalizující konec obce. V daném případě však není sporné, že k měření rychlosti jízdy došlo přímo v obci, a proto je na danou věc aplikovatelný především závěr usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2As 34/2006-73.

K žalobní námitce, která se týká údajného nesprávného postupu Policie ČR při umístění silničního radarového rychloměru, jenž má být v rozporu s Návodem k obsluze rychloměru, žalovaný konstatoval, že se s touto námitkou zásadně neztotožňuje. Žalobce neuvedl žádnou konkrétní argumentaci k tomu, že služební vozidlo Policie ČR se silničním radarovým rychloměrem bylo umístěno při měření rychlosti jízdy vozidla žalobce v rozporu s návodem k obsluze.

Údajně chybné umístění silničního radarového rychloměru rozhodně z fotodokumentace záznamu o přestupku nevyplyvá. Žalovaný setrvává na svém závěru, že správní orgán I. stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu pro zjištění skutečného

stavu věci. Správní orgán I. stupně mj. vycházel ze stěžejního a zcela průkazného důkazu, kterým je záznam o přestupku pořízený silničním radarovým rychloměrem, a proto bylo zcela nadbytečné provádět další dokazování např. ve formě důkazů svědeckými výpověďmi policistů apod.

Žalovaný poukázal na skutečnost, že předložený odborný posudek č. ODP-225/2014/PŠ-TR byl vypracován fyzickou osobou podnikající Mgr. P. Š., potažmo zpracovatelem Bc. T. R., přičemž odborné technické znalosti vedoucího zpracovatele a zpracovatele pro vypracování tohoto typu odborného posudku nejsou průkazné, a proto takový odborný posudek zpracovaný jen v rámci získaného živnostenského oprávnění fyzické osoby podnikající není možné vyhodnotit jako relevantní a věrohodný podklad pro přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný na základě výše uvedeného důvodu navrhoval, aby předložený „odborný posudek“ nebyl proveden jako důkaz v řízení před krajským soudem, protože o jeho „odbornosti“ lze zcela důvodně pochybovat.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhoval její zamítnutí.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, když znovu poukázal na nepřesné a nekonkrétní určení místa spáchání přestupku, když znovu uvedl, že na silnici č. I/38 v obci Hladov se nachází sedm odboček, rovněž z fotografie pořízené policií není patrné, že by vozidlo bylo změřeno v obci (jedná se spíše o výjezd z obce, aniž by bylo zřejmé, zda před či za značkou označující konec obce) a je tak sporné, zda se vozidlo žalobce nacházelo v okamžiku změření v obci či nikoliv. Žalobce setrval na názoru, že místo údajného spáchání nebylo řádně specifikováno, neboť toto mělo být uvedeno např. podle čísla popisného domu, před kterým mělo být vozidlo žalobce změřeno, případně významným prvkem v okolí, vymezením odboček, mezi kterými se úsek komunikace nacházel, GPS souřadnicí, apod. Žalobce disponuje návrhem na provedení důkazu spočívající ve svědectví jeho přítelkyně, která vozidlo řídila v části obce Hladov a následně se s žalobcem vyměnila. Žalobce však nemůže provedení takového důkazu navrhnout, ani toto nemohl učinit v řízení před správními orgány, neboť pokud by např. uvedl, že v určité části obce Hladov vozidlo neřídil, správní orgány by účelově zpřesnily výrok rozhodnutí o vině a specifikovaly místo přestupku tak, aby zahrnovalo právě to místo, u kterého by žalobce nemohl prokázat, že vozidlo neřídil. Není ani zřejmé, jak je v úseku, kde bylo vozidlo žalobce měřeno, upravena nejvyšší povolená rychlost. Správní orgány tak zabránily tomu, aby se žalobce účinně hájil, neboť žalobci ani nebylo sděleno obvinění, které by obsahovalo řádně specifikované místo spáchání skutku, který mu byl kladen za vinu.

Žalovaný byl povinen sám z úřední činnosti v řízení o odvolání přezkoumat, zda správní orgán I. stupně správně formuloval skutek, pro který žalobci sdělil obvinění, a pro které byl žalobce správním orgánem I. stupně uznán vinným. Ani samotný žalovaný a správní orgán I. stupně neví, zda žalobce překročil rychlost mimo obec Hladov, v obci Hladov před/za dopravní značkou označující začátek/konec obce, v obci Hladov na silnici č. I/38 před domem číslo popisné 9 nebo 39, anebo např. 65; silnice č. I/38 se přitom v části obce Hladov kříží minimálně na sedmi místech s jinými komunikacemi, v důsledku čehož může být též na různých částech komunikace jiné dopravní značení upravující nejvyšší dovolenou rychlost.

K nesprávně provedenému měření žalobce namítl, že uvedl, že zajištění konkrétní argumentace k nesprávnosti použití radarového zařízení jsou závislé na přesné znalosti polohy měřicího vozidla. Neznalost přesné polohy vylučuje objektivní posouzení věci a získání konkrétních argumentů. Nemožnost jejich získání v současném stavu řízení však neznámá, že tyto jsou neexistující. Nemožnost zjištění pochybení kvůli absenci doplňujících údajů neznámá, že k pochybení nedošlo. Nedodržení Návodu k obsluze je u komplikovaného zařízení, jakým Ramer AD9 bezpochyby je, se projeví v první řadě faktickým pozbytím kalibrace, jelikož v ověřovacím listu je psáno, že rychloměr lze používat za dodržení návodu k obsluze, v druhé řadě nepřesně změřenou rychlostí. Dále uvedl, že žalovaný se žádným způsobem nevypořádal s objektivními argumenty zmíněného „odborného posudku“, pouze jej jako celek zavrhl pro jeho nedůvěryhodnost. K tomu je třeba říci, že pokud jsou argumenty objektivní a zjištění validní, nemělo by mít na věc žádný vliv, kdo tyto argumenty přednesl. Odbornost zpracovatele Bc. T. R. je možno shrnout tak, že je absolventem technické vysoké školy, která mu dává vhled do matematiky a fyziky a tím i schopnost posouzení technických parametrů měřiče, neboť stěžejní znalostí k jejich posouzení je znalost trigonometrie. Žalovaný se však nepokusil vyvrátit přednesené argumenty, pouze zavrhl zpracovatele těchto argumentů. Odborný posudek má charakter listiny a v případě, že je předložen v rámci správního řízení či řízení před soudem, tak má povahu důkazu listinného. Odborného posuzovatele lze v takovém případě pro doplnění vyslechnout jako běžného svědka (dle ust. § 55 správního řádu).

Odborný posuzovatel ve svém odborném posudku posuzoval údaje z Návodu k použití měřicího přístroje (radaru) se skutečností. V daném případě odborný posuzovatel pouze aplikoval své znalosti matematiky, fyziky (Dopplerův jev), deskriptivní geometrie a jednoduché trigonometrie, které nevyžadovaly vyhotovení soudně znaleckého posudku. Žalobce nemá námitek, aby si soud ve věci nechal vypracovat další revizní odborný (či znalecký) posudek ke správnosti měření rychlosti vozidla.

Zároveň je zapotřebí konstatovat, že přezkoumání technických aspektů správnosti měření rychlosti by měly být úkolem správních orgánů; v napadené věci správní orgány na tuto činnost, která je jejich náplní práce, zcela rezignovaly. Není ve znalosti běžného řidiče nebo obecného zmocněnce, dokonce ani většiny advokátů znalost technického principu fungování měřicího zařízení, naopak je povinností správních orgánů rozhodujících o vině a sankci tyto principy znát – už z toho důvodu, že postup v souladu s Návodem k obsluze je elementárním předpokladem pro platnost ověření měřicího zařízení v projednávané věci.

Žalobce není povinen prokazovat nesprávné užití měřicího zařízení, žalobci postačuje k úspěchu věci prokázat, že správní orgán se posouzení správnosti nevěnoval, ač měl, a že nelze postavit najisto, že měřicí zařízení bylo použito v souladu s Návodem k obsluze (platí-li stále presumpce nevinny).

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na 6. 1. 2016, u něhož zástupce žalovaného uvedl, že pokud jde o určení místa měření rychlosti vozidla žalobce, toto dle žalovaného odpovídá ust. § 77 přestupkového zákona i judikatuře Nejvyššího správního soudu a uvedl, že v takovémto případě se nedá na metr přesně určit konkrétní místo měření. Nicméně dle žalovaného místo měření bylo specifikováno ve výroku rozhodnutí správního

orgánu I. stupně s dostatečnou určitostí, navíc pokud jde o provádění měření rychlosti, dle žalovaného bylo prováděno v souladu s Návodem k obsluze.

Žalovaný byl pak seznámen s odborným posudkem, který v průběhu soudního řízení žalobce založil do spisu, jedná se posudek označený č. ODP-225/2014/PŠ-TR ze dne 28. 7. 2014, vypracovaný vedoucím zpracovatelem Mgr. P. Š. a zpracovatelem Bc. T. R.

Z tohoto posudku vyplývá, že zpracovatelé posudku měli k dispozici spisový materiál, a to konkrétně oznámení přestupku, úřední záznam, záznam o přestupku včetně výstupu z měřicího zařízení ze dne 14. 6. 2013 a ověřovací list k uvedenému měřicímu zařízení, tedy podklady, které tvoří spisový materiál správního orgánu a jedná se v podstatě o policejní spis.

Pokud jde o uvedený odborný posudek ze dne 28. 7. 2014, je v něm uvedeno:

Není možné určit, zda měření proběhlo při správném odklonu měřicího svazku od osy měřeného vozidla, a tedy v souladu s Návodem k obsluze. Odklon radarové hlavy od osy měřeného vozidla je také ovlivněn případnou nepřímostí měřeného úseku, která taktéž nemůže být vyloučena.

Na položené otázky (otázka č. 3 a č. 4) zpracovatelé posudku odpověděli, že na základě dostupných informací nelze určit, zda obsluha měřicího zařízení postupovala v souladu s Návodem k obsluze a dále, že s ohledem na nemožnost objektivního posouzení průběhu měření nelze konstatovat, že změřená rychlost odpovídala rychlosti měřeného vozidla.

Krajský soud v Brně pak k jednání na den 24. 2. 2016 předvolal jako svědka Ing. T. R., zpracovatele předloženého odborného posudku č. 225/2014/PŠ-TR, který uvedl, že tento posudek skutečně vypracoval společně s Mgr. P. Š., a byl to již 125 posudek, který společně vypracovali. Svědek prováděl technickou část posudku. Soudním znalcem není. Je absolventem ČVUT, Fakulta strojní, specializace aplikovaná mechanika. Je přesvědčen o tom, že má dostatečné vzdělání a vědomosti k tomu, aby mohl vypracovávat odborná posouzení týkající se správného či nesprávného použití měřících zařízení při měření rychlosti vozidel. Je to proto, že je vzdělán v oblasti matematiky, geometrie a fyziky, což jsou obory, které mu umožňují technickou část odborných posudků vypracovat. Od Mgr. Š. dostal podklady pro vypracování posudku, které jsou uvedeny v úvodní části odborného posudku. Zásadním podkladem je fotografie, která vyjde z měřicího zařízení.

Svědka na dotaz uvedl, že v tomto konkrétním případě se nedalo najisto postavit, zda měření proběhlo v souladu s Návodem k obsluze či nikoliv. Je to proto, že měření proběhlo starším měřicím zařízením AD9C, které nedisponuje zařízením GPS. Nebylo tedy možno přesně určit polohu měřicího zařízení. Bylo totiž uvedeno pouze to, že bylo měřeno v obci, která disponuje úseky rovnými, ale i úseky nevyhovujícími Návodu k obsluze. Navíc výstupní fotografie nebyla zcela zřetelná, protože měření probíhalo za deštivého počasí. Navíc svědek nedostal ani žádný jiný materiál či důkaz, z něhož by bylo možno určit, jaká byla poloha měřicího zařízení.

Svědék uvedl, že trvá na svých odpovědích na otázky č. 3 a 4 v posudku a dále, že nelze objektivně říci z dostupných materiálů, zda vozidlo bylo ustaveno v souladu s Návodem k obsluze či nikoliv.

Na dotaz, zda z nějakých podkladů vyplývají indicie o tom, že měření nemuselo proběhnout v souladu s návodem k obsluze, svědek sdělil, že takové indicie existují, a to zejména podle pomůcky pro vyhodnocení měření, která byla poskytnuta výrobcem zařízení. V této je uvedeno, že při měření zprava by se měla převážná část měřeného vozidla nacházet na pravé části fotografie. To se v tomto případě nenachází. Tento závěr však není absolutní, nelze s jistotou říci, že zařízení bylo použito v rozporu s Návodem k obsluze.

Na dotaz, jaké informace jsou nezbytné pro absolutní závěr o správnosti provedení měření rychlosti, svědek uvedl, že k tomu je nutná znalost polohy měřícího vozidla a taková fotografie z měření, která nezastírá všechny dominanty za měřeným vozidlem, tedy dominanty okolí.

Svědék pak uvedl, že on sám se v obci Hladov podívat nebyl.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb. (zákon o přestupcích) výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2 a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Soud se ztotožňuje v tomto případě se stanoviskem žalovaného, že pokud jde o výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odpovídá tento ust. § 77 zákona o přestupcích.

Z výroku rozhodnutí vyplývá, že z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatou naplnil žalobce porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že dne 14. 6. 2013 v 11:29 hod., jako řidič motorového vozidla zn., překročil na silnici č. I/38 ve směru jízdy Jihlava – Znojmo, nejvyšší dovolenou rychlost v obci Hladov (50 km/hod.) o 40 km/hod.

Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je zcela jednoznačně uveden den, popis skutku, je označen čas i místo, kde k přestupkovému jednání mělo dojít, a pokud jde o uvedené místo, je toto označeno jako silnice č. I/38, obec Hladov, kde nejvyšší dovolená rychlost je stanovena 50 km/h.

Z výroku rozhodnutí je tedy zcela evidentní, že k přestupkovému jednání došlo překročením nejvyšší dovolené rychlosti o 40 km/h v obci Hladov.

Pokud žalobce zpochybňuje místo spáchání přestupku, uvádí, že v obci je nejméně sedm odboček, že z výroku není zřejmé, ve které části obce Hladov k překročení nejvyšší dovolené rychlosti mělo dojít, a že z výroku není ani patrné, zda v měřeném úseku šlo o úsek, kde by byla dovolena vyšší rychlost, nebo zda se jednalo již o úsek mimo obec Hladov.

Soud má za to, že z připojeného správního spisu, jehož součástí je spis Policie České republiky, zcela jednoznačně vyplývá, a to již ze samotného oznámení přestupku i úředního záznamu, že k přestupkovému jednání žalobce došlo na silnici, která je označena I/38 přímo v obci Hladov.

Soud nepochybuje, že k přestupkovému jednání došlo v obci Hladov, v úseku, kde povolená rychlost je 50 km/h, a ani z výstupní fotografie nevyplývá, tedy není na ní viditelné, že by zde byl označen začátek či konec obce, a že vozidlo by bylo za tímto označením vyfotografováno.

Navíc soud uvěřil tvrzení zástupce žalovaného, pracovníka Krajského úřadu kraje Vysočina, že pokud jde o obec Hladov, je zde průjezdní úsek o délce asi 300m, tedy poměrně krátký úsek, takže přesnější označení místa spáchání přestupku než v obci Hladov, by nemělo žádnou vypovídací hodnotu. Jedná se prostě o průjezd vesnicí, která má, jak soud zjistil přes internet, asi 150 obyvatel, tedy poměrně malou vesničku, kde se nenachází rozhodně žádné množství ulic, které by bylo potřeba přesně označit. Soud na tomto místě pak uvádí, že zpochybňování, že k měření došlo v obci Hladov, není na místě, a to i proto, že samotný žalobce uvádí, že projížděl při měření obcí Hladov, při řízení přes tuto obec se střídal se svojí přítelkyní, takže soud má za to, že ani žalobce nezpochybnil, že k měření rychlosti došlo v obci Hladov, kde nejvyšší povolená rychlost zákonem je 50 km/h.

Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy odpovídá ust. § 77 odst. 1 zákona o přestupcích v označení místa, kde ke spáchání přestupku došlo.

Ani pokud jde o druhou žalobní námitku, a to námitku týkající se měření rychlosti vozidla žalobce měřícím zařízením, kdy žalobce zpochybňuje, že naměřená rychlost byla skutečně taková, jaká byla v rozhodnutí uvedena, a to proto, že dle jeho názoru nepostupovali policisté v souladu s Návodem k obsluze příslušného měřícího zařízení.

Žalobci je kladeno za vinu, že se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu, dle něhož fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.

Žalobci byla naměřena příslušným měřícím zařízením v obci Hladov rychlost 93 km/h, při odpočtu ± 3 km by se jednalo o rychlost 90 km/h a došlo by tedy k překročení rychlosti o 40 km/h.

Soud se neztotožňuje se stanoviskem žalobce, že při měření rychlosti policisté nepostupovali v souladu s Návodem k obsluze, neboť toto žalobce ničím neprokázal.

Je sice pravdou, že při podání žaloby doložil odborný posudek č. ODP-225/2014/PŠ-TR, z něhož dle jeho názoru vyplynulo, že obsluha měřicího zařízení nepostupovala v souladu s návodem k obsluze.

Soud důkaz tímto posudkem provedl a navíc vyslechl zpracovatele posudku Ing. T. R. a dospěl zcela jednoznačně k závěru, a to právě přímo z uvedeného odborného posudku, ale i výsledku svědka R., že nebylo prokázáno, že měření rychlosti jízdy proběhlo v rozporu s Návodem k obsluze použitého měřicího zařízení, a že by tedy naměřená rychlost vozidla neměla být správná.

Z odborného posudku totiž nic takového nevyplývá, z něho pouze vyplývá, že nelze určit, zda obsluha měřicího zařízení postupovala v souladu s Návodem k obsluze a nelze ani konstatovat, že změřená rychlost odpovídala rychlosti měřeného vozidla.

Z toho, co tedy vyplývá z odborného posudku i z výpovědi samotného svědka, je zřejmé, že nebylo prokázáno, že by bylo postaveno najisto, že snad obsluha měřicího zařízení nepostupovala v souladu s Návodem k obsluze, a že by naměřená rychlost vozidla neměla být skutečnou rychlostí vozidla.

Soud uvádí, že naopak má za to, že měření rychlosti proběhlo v souladu s Návodem k obsluze, když měřicí zařízení bylo po technické stránce v pořádku a není důvod ani pochybovat o tom, že obsluha měřicího zařízení měřicího zařízení obsluhovala v souladu s Návodem k obsluze, neboť obsluha měřicího zařízení je poměrně jednoduchá věc a byla navíc prováděna policisty dopravní policie, u níž je dle názoru soudu zřejmé, že obsluha měřicího zařízení je jejich běžnou pracovní činností, tedy nejedná se o žádnou zcela výjimečnou činnost.

Navíc pak soud uvádí, že ani z důkazu předloženého žalobcem, tedy z odborného posudku nevyplývá, že by obsluha měřicího zařízení nepostupovala v souladu s Návodem k obsluze, a že by naměřená rychlost vozidla neodpovídala skutečně naměřené rychlosti, tak jak vyplývá z policejního spisu.

Soud zde tedy uzavírá, že má za to, že i skutkový stav byl zjištěn správně, a že bylo tedy najisto postaveno, že přestupkového jednání, které je žalobci kladeno za vinu, se tento dopustil (§ 3 správního řádu).

Jak soud již uvedl, nepochybně důkazy založené v policejním spise, jež jsou součástí správního spisu. Nepochybně, že měřicí přístroj byl v pořádku, což vyplývá z ověřovacího listu č. 250/12, a že i obsluha měřicího zařízení pracovala v souladu s Návodem k obsluze uvedeného měřicího zařízení, takže zjištěná rychlost vozidla je skutečně taková rychlostí (93 km/h), která je uvedena v policejním spise.

Soud tedy žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, a pokud jde o žalovaného, nad

rámec běžné úřední činnosti vznikly žalovanému náklady ve výši 2x jízdné Jihlava – Brno a zpět, které žalovaný vynaložil za účast právního zástupce žalovaného u dvou jednání Krajského soudu v Brně. Jízdné žalovaný řádně vyúčtoval, včetně předložení technického průkazu vozidla.

Žalobce má tedy povinnost úspěšnému žalovanému tyto náklady nahradit.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. března 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová